

ARBEIDEREN

Nr. 10

15.10 - 1976 4. Årg. Organ for Kommunistisk Arbeiderforbund

Pris Kr. 1

Foreløpig nederlag i Odda men kampen er ikke slutt

Fra medlemsmøtet i avd. 61

Odda-arbeidernes kamp på tvers av NAF's, LO's og statens "kombinerte" lønnsnedslag led et foreløpig nederlag da de streikende fra støperiet og elektrolysehallen ved Norzink gikk tilbake til arbeidet sist tirsdag.

Kapitalistene og deres medløpere

la hodene godt i bløt for å knekke streiken. De var svært klar over at de tradisjonelle metodene med Arbeidsrett og ekstremistpøkelset ikke ville føre fram overfor de klassebevisste arbeidene i Odda. Det måtte nye og mer utspekulerte metoder til.

Løsningen ble å så splittelse blant arbeiderne selv. Midlet var pr-mittering og spørsmålet om arbeidsledighetstrygd. Dette var arbeiderne ikke tilstrekkelig forberedt på.

Kampen er imidlertid ikke oppe og avgjort med dette. De streikende vedtok å gå i samlet tropp tilbake til arbeidet etter at et knapt flertall av dem først hadde gått inn for å fortsette streiken. De krever at det må ligge et forhandlingsresultat på bordet i løpet av en måned, og vil da ta stilling til dette på selvstendig grunnlag. Om ikke lenge skal det holdes ekstraordinært årsmøte i avd. 61 av NKIF (foreninga på zinken), hvor "de tre musketerer" i det nye forhandlingsutvalget som sammen med bedriftsledelsen har "beordret" arbeiderne tilbake til jobben, kan vente seg et kraftig oppgjør og ikke bør vær for

sikre på sin stilling.

Det dreier seg bare om et slag som er tapt. Ikke minst regjeringas nye planer om fullstendig gjennomføring av Skånland-utvalgets forslag i og med det siste nasjonalbudsjettet viser at nå gjelder det for arbeiderne både i Odda og i hele landet å oppsummere erfaringene fra nederlaget for å forberede seg på de nye slag som kommer.

STREIKEN STO STERKT

De 150 arbeiderne i støperiet og elektrolysehallen gikk ut i streik på et krav om kr. 2,50 - 3,50 som generelt timetillegg ved høstens særforhandlinger, mot bedriftens tilbud om kr. 0,00 (null!). Vedtaket om streik var i samsvar med det opplegg som Zinken-arbeidernes fagforening, Avd. 61, hadde kommet fram til: hver gruppe skulle forhandle for seg, og være suverene i vurderingene av resultatet. Et medlemsmøte i Avd. 61, som samlet 400, støttet også straks streiken. De streikende fra støperiet og elektrolysehallen opptrådte jo bare som en fortropp for de øvrige

LES

Intervju med Rune Paulsen

Se side 5

arbeiderne på Zinken.

De streikende valgte straks en særskilt streikekomité til erstatning for gruppestyret, som trådte tilbake. De avviste også straks enhver innblanding fra Norsk Kjemisk Industriarbeider-

Forts. side 4

DNA's økonomiske politikk - full fart mot sosialfascismen

Onsdag 6. oktober presenterte Arbeiderparti-regjeringens faktiske leder, Per Kleppe, nasjonalbudsjettet for 1977. I framtida bør denne dagen bli husket, som den dagen da Arbeiderpartiet definitivt slo inn på veien på sosialfascismen. Den inntektspolitikk som forutsettes i nasjonalbudsjettet for å oppnå de målsettinger som stilles, betyr en ytterligere undertrykking av arbeiderklassen. Om arbeiderklassen lar seg tvinge til å godta den politikk det her legges opp til, vil den avskjæres mulighetene til å påvirke sine egne lønninger - disse blir diktert av den helt sammensmeltede enhet stat-LO-NAF.

Det som gjør nasjonalbudsjettet til et

viktig politisk dokument, er forutsetningen om at de samordnede oppgjør er kommet for å bli. Det er de politiske følger av denne forutsetningen som signaliserer hvilken vei Arbeiderpartiet nå følger - de økonomiske manipulasjoner av tradisjonell art støtter bare opp om denne veien.

Fram til 1973 ble rammeavtaler for lønnsutviklingen fastsatt av LO og NAF gjennom "forhandlinger", og deretter ble disse rammeavtaler, dersom de ble godtatt ved uravstemninger, tilpasset de enkelte bedrifter gjennom lokale forhandlinger. Heller ikke i dette tilfellet hadde arbeiderne særlig innflytelse på rammeavtalene, men i noen grad på tilpasningsforhandlingene.

Også denne innflytelsen skal det nå bli slutt på om "arbeider"-regjeringen får det som den vil. Den prøveballongen som ble sluppet i 1973, og som siden da er blitt gjentatt igjen og igjen, er nå blitt det viktigste element i DNA's økonomiske politikk. Ved oppgjøret i vår var imidlertid enda et nytt element vevet inn i denne politikken. Mens regjeringen tidligere nøyde seg med å fastsette den økonomiske ramme for tariffoppgjøret (og som LO-ledelsen fikk lov til å strø sand på), ble nå også lønnsreguleringen i tariffperioden trukket inn i regjeringens forslag. Det løftet regjeringen ga arbeiderne om real-lønnsøkning (et løfte som alle i dag har

erfart var svart løgn), forutsatte altså en ganske bestemt og beskjedne lønnsregulering.

På denne måten ble ikke bare de sentrale "forhandlinger" om rammen for tariffoppgjøret illusorisk, de lokale forhandlinger på bedriftsplanet ble også låst fast. Disse kunne nå bare dreie seg om godtakelse av regjeringens opplegg eller ikke - arbeiderne måtte bøye seg for regjeringens lønnsdiktat eller gå til aksjon.

Mens mange arbeidere har funnet

seg i dette lønnsdiktatet, har arbeidere ved flere bedrifter tatt kampen opp i forbindelse med de lokale forhandlinger (Mjølner, murerne i Bergen, gåsakte-aksjon i Ulsteinvik m.fl.). Men i de fleste tilfelle har aksjonenes mål vært begrenset til rent økonomiske krav. Bevisstheten om at aksjonene er blitt nødvendige p.g.a. regjeringens lønnspolitikk har manglet helt til det siste - først ved Odda-streiken er de

Forts. side 2

DNA regjeringa følger opp AKPs innvandringspolitikk

Nordli's regjering har nå skjerpet sin begrensning og kontroll med innvandringen av arbeidere til Norge. Det er innført spesielle visarestriksjoner for pakistansere, bl.a. ved en bestemmelse om at for at et pakistansk familiemedlem kan komme til Norge, må det ha tilfredsstillende bolig.

DNA-regjeringen har dermed satt ut i livet et tidligere forslag fra AKP, som gjennom "Rød Valgallianse" ved kommunevalget i 1975

gikk inn for at utenlandske arbeidere måtte ha "muligheter til arbeid og bolig" for å få adgang til Norge!

I likhet med lederen i Fremmedarbeiderens avis, "Fremmedarbeideren" (nr. 9 1976), fordømmer vi på det sterkeste dette nye diskriminerende tiltaket fra regjeringen. Og vi regner med at "Fremmedarbeideren" er enig i at AKP fortjener samme fordømmelse, tross partiets hyklerske omfavnelse av utenlandske arbeidere den siste tida.

samordnede oppgjør blitt satt i sentrum for kampen. Odda-arbeiderne, som er organisert i Kjemisk, har da også tidligere tatt avstand fra samordnet oppgjør.

Den egentlige årsaken til de latterlig lave tilbudene som har preget årets lokale forhandlinger, finnes altså i den samordnede oppgjørsformen, og dette har i forliten grad vært forstått i arbeiderklassen. De fleste aksjoner er innsnevret til økonomisk kamp, og ikke til kamp mot det egentlige ondet - Arbeiderpartiets politikk. Dermed har regjeringen i samarbeid med LO-ledelsen kunnet utbygge sin arbeiderfiendtlige politikk, slik at den nå heller ikke går tilbake for å presentere lønningene som et plantall i nasjonalbudsjettet på lik linje med grunnpensjon og sykestrygd. Lønnsstørrelse presenteres som gitt, arbeidernes innflytelse er av Arbeiderpartiet forutsatt lik null.

ARBEIDERPARTIET OG LO

Mange vil selvfølgelig spørre seg om hvordan en slik situasjon har kunnet oppstå.

Den viktigste årsak er etter vår mening LOs forfall fra å være en organisasjon for lønnsarbeiderne (noe som ligger adskillige år tilbake i tida) til å bli en organisasjon "for samfunnet", dvs. for kapitalismen. Med det mener vi at oppgaven for LO er endret fra å være å fremme lønnskrav til å fremme de "riktige" lønnskrav, dvs. de krav som vil gjøre at den kapitalistiske produksjonen utvikles så raskt som mulig.

Krava må altså tilpasses den kapitalistiske økonomien, utbyttingsforholdet oppfattes som gitt for evig og alltid. Og når utbyttinga er bestemt kan arbeidernes materielle velferd bare økes gjennom å øke produksjonen, heter det. Alle virkemidler må derfor settes inn for dette målet, spesielt må streiker og liknende aksjoner unngås. LOs oppgave er blitt sammenfallende med statens, begge ønsker å administrere den kapitalistiske økonomien på best mulig måte.

Denne utviklingen av LO har ført til en passivisering av arbeiderne. Først i og med streikene i 1970 begynte kampviljen hos arbeiderne igjen å våkne, og da måtte kampen føres på tvers av LO. Dette er i dag den eneste måten arbeiderne kan vinne fram med sine krav på - alt snakk om å gjøre LO til kamporganisasjon må avvises som den dødslinje det er.

Et annet moment det kan være grunn til å nevne er den forandring som har skjedd med Arbeiderpartiet. Arbeiderpartiets ledelse er i dag dominert av akademikere. Spesielt gjelder det for de som trekker opp den økonomiske politikken, som alle har sin utdanning fra Sosialøkonomisk Institutt i Oslo. Kjennetegnet ved den økonomi som drives der, er at alle tillegges felles interesser, og at den kapitalistiske produksjonsform er naturgitt og uforanderlig. Arbeidere, kapitalister og bønder, fattige og rike, stat og kommune, alle er vi i samme bås og har samme målsetting.

Siden alle pr definisjon har samme ønske og siden kapitalismen er uavvendelig, blir derfor det eneste problemet å administrere kapitalismen så godt som mulig. Til dette forkynner sosialøkonomien at det trengs virkemidler, og Arbeiderpartiets økonomiske politikk kan best beskrives ved at "staten må bestemme så mye som mulig slik at det beste resultat for alle kan oppnås". Derfor spiller det heller ingen rolle for Arbeiderpartiet om arbeiderklassen må oppgi sin innflytelse, for etter dets mening kan denne ivaretas på en bedre måte av staten.

Hos Arbeiderpartiet finnes det ingen forståelse av at politikken er overordnet økonomien, og derfor heller ikke av at den politiske umyndiggjøringen det nå forsøker å presse på arbeiderne ikke kan oppveies ved løfter om noen, øre mindre prisstigning.

At disse løftene er den rene løgn, gjør selvfølgelig ikke overgrepet overfor arbeiderne noe mindre. Grunnen til inflasjonen finner en nemlig i helt andre forhold enn høyden på arbeidernes lønninger - først og fremst skyldes den den politikk som er ført med offentlige subsidier av nederlagsdømt industri og høyt offentlig forbruk. Men Arbeiderpartiets dilemma er at dette samtidig er den eneste politikk som kan føres for å unngå massearbeidsløshet samtidig som det kapitalistiske systemet opprettholdes.

Forsøket på å begrense inflasjonen gjennom å presse ned lønna ved samordnede oppgjør har da også vist seg å være mislykket. I internasjonal målestokk er nemlig den norske prisstigningen på 9 - 10 % svært høy, gjennomsnittstallet for OECD-landene vil i år ligge omkring 7 %. De samordnede inntektsoppgjørene må derfor ut fra sin egen målsetting bedømmes som en gigantisk fiasko. Men så lenge arbeiderne har tiltro til at de samordnede oppgjør begrenser prisstigningen, vil Arbeiderpartiet lettere kunne vinne fram med denne arbeiderfiendtlige politikken.

TA LÆRDOM AV ODDA-STREIKEN!

Det viktigste politiske innhold av

årets nasjonalbudsjett er altså ikke endringene av skatte- og avgiftssatsene, men forsøket på å frata arbeiderne innflytelsen over lønnsfastsettelsen. Arbeiderne skal fratas sin innflytelse i samme takt som staten bygger ut sin. (Ennå er det riktignok noen småting som mangler ved opplegget, og en av de større er å få tariffperioden til å falle sammen med budsjettperioden. Om dette har Kleppe forfattet et brev som Nordli har fått postlegge til LO og NAF. Disse har nå utfalt, som det sømmer seg drevne aktører, at det er et vanskelig spørsmål som, hvis det blir aktuelt, først kan gjennomføres fra 1979 av. Få er vel i tvil om hva som vil skje dersom ikke arbeiderne nedkjemper dette forslaget.

Den eneste måte arbeiderne kan avvise dette angrepet på, er ved å følge opp Odda-arbeidernes eksempel ved å gå til kamp mot den samordnede oppgjørsformen. Om dette angrepet ikke tilbakevises nå, vil det bli desto vanskeligere siden. Dersom samordning med staten som lønnsdiktator skal bli regelen ved lønnsoppgjørene nå og i framtida, vil et brudd med statens diktat bli oppfattet på like linje med et vanlig lovbrudd. Rettsapparatet og dets voldelige undertrykkelsesapparat vil da

trekkes inn ved arbeideraksjoner, og streikebryteri vil bli opphevet til lov.

Fra å være et samfunn med ikke-voldelig undertrykkelse av arbeiderklassen vil Norge da gå over til et sosialfascistisk diktatur hvor voldelig undertrykkelse av arbeiderne inngår som en del av hverdagen.

I den kommende kamp mot de samordnede oppgjør er det viktig at en tar lærdom av erfaringene fra Odda-streiken. Vi tenker ikke først og fremst på nødvendigheten av å sette fagforeningen tilside og overse Arbeidsretten - dette er i dag blitt så å si selvfølgelig - men på de ulike metoder som ble forsøkt benyttet for å splitte arbeiderne. For en behandling av disse viser vi til stoffet om Odda-streiken i dette nr., her vil vi bare nøye oss med å påpeke hvorledes Arbeiderpartiet dro nytte av politisk tilbakeleggende arbeidere for å bekjempe de streikende. Slike metoder kjenner en ellers bare fra brune partier, og de forteller en hel del om hva vi kan vente oss fra Arbeiderpartiets side i framtida.

GJENNOM LOV ER

Strassburger-teser fra 1929. Tesene ble utformet på bakgrunn av det faglige apparatets innlemming i den borgerlige staten, noe som fra da av nødvendiggjorde valg av særskilte streikerkomiteer til erstatning for de faglige tillitsmenn i kampsituasjoner. Siden 1929 er tesene om og om igjen studert og benyttet av arbeidere i kamp.

Strassburger-tesene foreligger trykt i et eget hefte fra Kommunistisk Arbeiderforbund, "Tvers gjennom lov til seier". Foruten Strassburger-tesene inneholder heftet bl.a. en oppsummering av streikebevegelsen i Norge i 1974, og artikler av Engels og Arvid G. Hansen.

Hefte "Tvers gjennom lov til seier" er uunnværlig for alle arbeidere som forbereder seg på kamp på tvers av det kombinerte og samordnede oppgjøret, og for alle som ønsker å sette seg inn i arbeiderklassens erfaringer med økonomisk kamp. Hefte trykkes nå i 2. opplag, og koster kr. 7,-.

Bruk heftet i klassekampen!

Bestill ved hjelp av bestillingssedelen annet sted i avisa!

BRUK STRASSBURGER-TESENE I DEN FAGLIGE KAMPEN!

Den ulovlige streikens metoder ble første gang oppsummert i Den Røde Faglige Internasjonalens såkalte

Til:
Kommunistisk Arbeiderforbund,
Postboks 2863,
Kampen,
Oslo 5 (postgirokonto nr. 20 68 42)

Jeg bestiller med dette:

- ...årsabonnement på den røde Arbeideren a kr. 20,-.....kr.
- ...årsabonnement på Røde Fane a kr. 28,-.....kr.
- ...eks. av Tvers gjennom lov til seier a kr. 7,-.....kr.
- ...eks. av Program vedtatt på KAs 2. landsmøte a kr. 5,-.....kr.
- ...komplett sett av KAs elementærsirkel a kr. 25,-.....kr.
- ...komplett sett av KAs grunnsirkel a kr. 30,-.....kr.
- ...Studieveiledning til Lenin: Hva må gjøres? a kr. 5,-.....kr.
- ...obligasjon/er til støtte for KAs pressefond a kr. 10,-.....kr.
- ...obligasjon/er til støtte for KAs pressefond a kr. 50,-.....kr.
- ...obligasjon/er til støtte for KAs pressefond a kr. 100,-.....kr.
- Tilsammen.....kr.

...Er dessuten interessert i nærmere kontakt med K.A.

Bes sendt i oppkrav/pengene er satt inn på postgirokonto nr. 20 68 42.

Navn.....

Gate/veg.....

Postnummer og sted.....

KOMMUNISTISK ALTERNATIV I DET NORSKE STUDENTERSAMFUND

Kommunistisk Universitetslag stiller for første gang opp med eget kandidatstyre ved høstens valg i Det Norske Studentersamfund i Oslo. Det er dermed skapt et kommunistisk alternativ til AKPs Rød Front, SVs og trotskistenes Sosialistisk Front, og til dekonserverative studentene - som alle stiller med hvert sitt kandidatstyre.

Vi oppfordrer alle kommunistisk innstilte som har stemmerett, til å skaffe seg de nødvendige to klipp og gi sin stemme til KUL på generalforsamlinga i november.

Hittil i høst har KUL i stor grad preget debattene i DNS, og har skapt en klar frontlinje mellom seg selv på den ene siden og AKP/SV på den andre siden.

Vi kommer tilbake med en breiere presentasjon av KULs program i et av de første nr. av den røde Arbeideren.

AKP i norsk politikk

I den nye serien "Marxistiske hefter" - som redigeres og utgis av Studiekomiteen i Kommunistisk Arbeiderforbund - har det første heftet foreligget allerede i noen tid, "AKP i norsk politikk". Hefte er skrevet av Stein Hoftvedt, og som tittelen antyder, tar det for seg AKP's forhistorie og stilling i det politiske bildet i Norge, ut fra et kommunistisk standpunkt.

Hefte er av spesiell stor verdi for alle som ønsker å sette seg inn i AKP's historie, en historie som til og med AKP selv har vansker med å være kjent av, og derfor konsekvent fortier, tilslører og forfalsker. Slik må det nødvendigvis være med et "parti" som i så høy grad er preget av småborgerlig vingling og opportunisme.

Hefte selges da også som varmt hvetebrød, bl.a. nettopp blant menige AKP-medlemmer som vil skaffe seg oversikt over sin egen "bevegelse"s utvikling. De som ønsker å skaffe seg et eksemplar av første opplag, må derfor være raskt ute.

Hefte er på 64 sider, koster kr.7,-, og kan bestilles direkte fra Kommunistisk Arbeiderforbund, Postboks 2863, Kampen, Oslo 5.

den røde ARBEIDEREN

Organ for Kommunistisk Arbeiderforbund
Postboks 2863-Kampen, Oslo 5
Postgiro: 2068427

Trykk: Eget Kontor-offset.

Redaksjon:

Einar Berg
Harald Berntsen
Line Dedichen
Kjell Hovden
Eyvind Viken
Øyvind Horverak

Redaktør: Eyvind Viken.

ABONNEMENTSPRIS:

den røde Arbeideren pr. år - kr.20.-
Røde Fane pr. år - kr.28.-
Pengene kan betales på postgiro 20 68 427
Merk talongen -A- for avisen og -RF- for Røde Fane

STØTTEABONNEMENT:

den røde Arbeideren - kr. 30.- pr. år
Røde Fane kr. 38.- pr. år

DNAs bondefangeri

Vi har tidligere pekt på at bøndernes forhåpninger om en framtid som småborgerskap er illusorisk. Den økte lønnsomhet som jordbruksoppkjøret legger opp til vil på kort sikt bare føre til at produksjonskapasitet, som hittil har ligget brakk, etterhvert vil bli tatt i bruk. Resultatet vil på lengre sikt bli overproduksjon, reduserte priser og lønnsomhet og økonomisk bankerott i større grad enn tidligere.

Her skal vi sette søkelyset på de politiske virkningene av denne utviklingen. Det fra bøndernes synspunkt gode inntektsoppkjøret fører seg inn som en del av DNA's sjarmoffensiv ovenfor frustrerte småborgerlige skikt for å gjenvinne tilliten til den sosialdemokratiske statsledelsen. Ved å kjøpe opp bondene, ved å vise seg ettergivende i jordbruksoppkjøret har håpet vært å ta brodden av kritikken mot staten både fra høyre og venstre, og vi kan kanskje tolke gallupptallene fra de siste måneder som et varsel om at DNA's politikk i så måte har vært vellykket.

Viktigere enn alle kortsiktige forskyvninger i styrkeforholdet mellom Stortingspartiene er det forhold at bondene nå er konsolidert på et tvers igjennom reaksjonært forsvar for privateiendommen. Eventuelle opposisjonelle elementer i bøndernes rekke vil være mindre lydhøre enn noensinne ovenfor kommunistenes argumentasjon for nødvendigheten av å oppgi forsvaret for sine private interesser, og i stedet gå over på arbeiderklassens revolusjonære standpunkt i eiendomsspørsmålet.

På Bondelagets landsmøte på Hamar i sommer stod forsvaret av eiendomsretten sentralt. Den konkrete bakgrunnen for dette var den såkalte "Kløfta-dommen". Denne dommen gikk som kjent imot ekspropriasjonsloven av 1973, som tar sikte på å presse jordprisen ned under det nivået man ville fått ved fri omsetning av jord på det åpne marked. Bønderne så denne politikken som et angrep på sine grunneierinteresser og landsmøtet på Hamar uttrykte derfor sin tilfredshet med den nevnte dom.

GRUNNEIENDOM OG KAPITAL

Den enkelte bonde er imidlertid ikke ubetinget interessert i et høgt prisnivå på jord. I eigenskap av å være driftsherre ser han utgifter til kjøp eller leie av jord ikke bare som nødvendige eller som inntektskilde for en parasittær klasse av grunneiere, men også som en tilsvarende minking av den kapital han kan investere i driftsmidler. På den andre siden vil bonden så snart han har ervervet grunnen identifisere seg med grunneierens interesse av en høgst mulig jordpris. I klemme mellom disse motstridende interessene vil det være et spørsmål om mer almenne økonomiske og politiske forhold om han velger å forsvare sine grunneierinteresser eller driftsherreinteresser.

JORDBRUKSOPPGJØRET

Når bondene nå viser størst interesse for den private eiendomsrett til

jord må dette forstås på bakgrunn av den optimisme som jordbruksoppkjøret i vår skapte.

Inntektsøkninger på over 25% fornyet bøndernes håp om en fortsatt eksistens som sjølvstendige næringsdrivende på privateiendommens grunn, og gav nytt liv til bøndernes eiendomsinstinkt. Kampen dreier seg derfor nå om å forsvare den trygghetsfølelse privateiendommen gir de små næringsdrivende, og i forbindelse med det øke det økonomiske utbytte av sin privateiendom.

DEN SMÅBORGERLIGE SOSIALISMENS FUNKSJON

Den politiske utviklingen blant bondene er dessuten et levende eksempel på at Kommunistisk Arbeidsforbund har hatt rett i sin fullstendige avvisning av ethvert forsøk på å basere en revolusjonær taktikk på støtte til småborgerskapets kamp. Det nødvendige resultat av en slik politikk kan ikke være annet enn et bidrag til å sementere småborgeren på et reaksjonært politisk standpunkt.

Dette understreker videre at det er nødvendig for revolusjonære å bryte med SV og AKP, og innse at den småborgerlige sosialismens politiske funksjon bare kan være å konsolidere et småborgerlig klassegrunnlag for reaksjonære politiske framstøt.

Studiearbeidet

Kommunistisk Arbeiderforbunds grunnsirkel i marxismen-leninismen-Mao Tsetungs tenkning bygger på følgende 6 møter:

1. Grunnlaget for samfunnsutviklingen og klassespørsmålet.
2. Kapitalismens politiske økonomi.
3. Staten - den herskende klassens undertrykkelsesredskap.
4. Imperialismen - kapitalismens høyeste stadium.
5. Det kommunistiske partiet.
6. Kampoppgavene i dag - kampen for dagskravene og kampen for et kommunistisk parti.

Følgende litteratur blir benyttet:

- Marx: Det kommunistiske partis manifest,
Heftet Politisk økonomi, utgitt av KAs studieutvalg. Pris kr. 3.-
Lenin: Staten, hefte utgitt av KAs studieutvalg. Pris kr. 3.-
Heftet Utdrag av arbeidstvistlovene og lov om lønnsnemnd i arbeidstvister. Pris kr. 1.-
Hovedavtalen mellom LO og NAF, utgitt av LO. Gratis.
Heftet Hva er imperialismen, utgitt av KAs studieutvalg. Pris kr. 3.-
Heftet Tvers gjennom lov til seier, utgitt av Kommunistisk Arbeiderforbund. Inneholder bl. a. Strassbourgetesene og KAs

faglige prinsipperklæring.

Pris kr. 7.-

Hefte med statutter, prinsipper og arbeidsprogram for Kommunistisk Arbeiderforbund, utgitt etter det 2. landsmøte 1975. Pris kr. 3.-
Stalin: Partiet. Hefte utgitt av KAs studieutvalg. Pris kr. 3.-

Som tilleggslitteratur kan anbefales:
Marx: Lønn, pris og profitt.
Lenin: Staten og revolusjonen.
Heftet Unntakslovene og NATOs beredskapsplaner. Utgitt av Kampen i Norge ut av Nato.
Første program for Arbeiderkomiteen mot EEC og dyrtid.
Sitater fra formann Mao Tsetung (den "lille røde").

KAs elementærsirkel, med hovedvekt på politisk økonomi og faglig politikk, kan i likhet med annet materiale bestilles fra KAs sentrale adresse eller fra distriktskontakten.

Ta kontakt med Kommunistisk Arbeiderforbund!

Organiser studievirksomhet på din arbeidsplass eller i ditt boligområde!

PORTUGAL, LANDARBEIDERNE OG BØNDENE

I siste nr. av den røde Arbeideren stod en artikkel om Portugal og PCPr undertegnet "Kamerater i Trondheim". Her heter det bl. a. følgende:

"PCPr mener... at alliansen arbeidere/bønder må ta utgangspunkt i småbøndernes interesser, og at revolusjonen på landsbygda er en borgerlig-demokratisk revolusjon."

"Kamerater i Trondheim" uttrykker selv en viss skepsis mot dette punktet i PCPr's program, en skepsis vi finner grunn til å understreke ytterligere. Selv om vi på ingen måte vil utelukke at borgerlig-revolusjonære reformer (fordeling av jord) kan bli et taktisk element i den portugisiske revolusjonen, finner vi det påfallende at ikke landarbeiderne ofres mer oppmerksomhet fra PCPr's side når det er snakk om revolusjon på landsbygda. Disse har spilt en langt mer ærerik rolle i revolusjonen hittil enn småbønderne og har ført en kamp som virkelig peker framover. Også av dagsaktuelle hensyn er det viktig å framheve landarbeiderne, som i dag, midt i Soares' reaksjonære restaurasjonspolitik, ser den jorda som de i revolusjonsdagene i 1974 okkuperte, nå bli gitt tilbake til de såkalte lovlige eierne, godseierne.

SENTRAL ADR.: Postboks 2863, Kampen, Oslo 5
Tlf.: 37 63 60

LILLESTRØM: Marie Nordby
Bekkevn. 4
2006 Løvenstad

DRAMMEN: Peter O. Pedersen
Solberggt. 10 b
3000 Drammen

PORSGRUNN: Harald Baun
3980 Åby

VENNESLA: Ole Langeland
4652 Øvrebo

KRISTIANSAND: Ingeleiv Henden
Skutevn. 6 e
4620 Vågsbygd

HAUGESUND: Georg Vikshåland
SKAREFELTET
4250 KOPERVIK

BERGEN: Bjørn Løvdahl
Sigurdsgt. 17
5000 Bergen

TRONDHEIM: Ingmann Eidskrem
Singsakerbakken 13
7000 Trondheim

KOMMUNISTISK UNIVERSITETSLAG (KUL):

OSLO: Postboks 3815
Ullevål Hageby
Oslo 8

BERGEN: Postboks 29
5014 Universitetet
5000 Bergen

TROMSØ: Hanne Edvardsen
Grønneg. 100
Boks 436
9001 Tromsø

MARXIST-LENINISTISKE UNGDOMSGRUPPER (MLU):
Postboks 41, 1345 Østerås

TEORETISK TIDSSKRIFT FOR
KOMMUNISTISK ARBEIDERFORBUND
Postboks 2863 Kampen Oslo 5

«Fagforeninga som kamporganisasjon»

Erfaringene fra Odda-streiken har bl.a. kastet et skarpt lys på SV's og AKP's slagord om å gjøre LO og fagforeningene til "kamporganisasjon".

Opp mot dette slagordet har kommunistene stilt parolen om å sette det faglige apparatet tilside i streikekampen. Dette ut fra den enkle kjennsgjerning at arbeidstvistlovgivning og Hovedavtale har gjort LO-apparatet til en del av borgerskapets stat, rettet mot arbeiderklassen, og legger fagforeninga åpen for represalier hvis den engasjerer seg direkte på riktig side i "ulovlig" streik. Når kommunistene arbeider og mottar tillitsverv i fagorganisasjonen, er det derfor for å propagandere og agitere klassekamp, fremme aktiv solidaritet med andre arbeidere som står oppe i kamp, og nettopp for å sette det faglige apparatet mer effektivt tilside til fordel for særskilt valgte streikekomiteer i tilfelle av direkte økonomisk kamp.

Denne linja er innbitt blitt bekjempet av både SV og AKP-ledelsen, som i stedet har gjort alt for å spre illusjonen om at det faglige apparatet kan "erobres" av arbeiderklassen og bli et direkte kamporgan for arbeiderne.

I likhet med alle viktige streikekamper de siste 7 åra (NORGAS-, Sauda-, Sporveis-, Film og teater-, heismontør-, tlf. sentralmontør-, og Jøtulstreiken) har Odda-streiken fullt ut vist det uholdbare i SV og AKP's slagord og bekreftet riktigheten av kommunistenes parole om å sette det faglige apparatet tilside.

Dette viste seg allerede ved utbruddet av streiken, da de streikende arbeiderne avviste enhver innblanding fra forbundsledelsen i NKIF og erstattet gruppestyrene med en særskilt streikekomitee, ene og alene kontrollert av og ansvarlig ovenfor arbeiderne. På ny viste det seg at arbeiderklassen for lengst har lært av erfaringene og i praksis distanserer seg fra "småborgervestre's" illusjonsparoler om å benytte fagforeninga som "kamporganisasjon".

Det viste seg dessuten på ny at også arbeidere som har hatt tillit til AKP og dets ledelse, i praksis må bryte med denne ledelsens politikk.

Hva måtte Hans Sekse - kjent som AKPer og formann i fagforeninga ved Zinken, avd. 61 av NKIF - gjøre da streiken brøt ut? Han måtte selv sagt erklære at streiken var ulovlig.

Vi kommunister moraliserer ikke over dette, vi ser det som en naturlig konsekvens av hva arbeidstvistlovgivning og Hovedavtale pålegger en fagforeningsformann.

AKPs dekkorganisasjon, det såkalte Streikestøttebevegelsens Informasjonskontor, måtte få de største problemer. På en måte som utvetydig viser hvor de kommer fra og hvem de henvender seg til, gjorde de seg nemlig høyst forarget over at streiken ble sagt å være ulovlig trass i at den ikke tok sikte på annet enn å oppfylle løftene i Kleppe-pakka'!

En slik fornærmethet ovenfor det borgerlige lovverk har selvsagt ikke det minste berøringspunkt med klassebevisste arbeidere. Det er derimot småborgerskapet som her viser sitt sanne uforfalskede ansikt. Etter pålegg fra forbundssekretær Olav Stølen måtte Sekse og det øvrige avdelingsstyret oppfordre elektrolysehallgruppa til å trekke sitt streikevarsel tilbake.

Så lenge Sekse satt som formann i avd. 61, måtte han erklære streiken ulovlig og avholde seg fra all formell aktiv støtte til streiken. Om dette var en riktig linje - om det var riktig å beholde posisjonene for å utnytte dem til indirekte støtte til de streikende, eller om dette bidro til å splitte opp fronten av de streikende og de permitterte - det er et taktisk spørsmål som det er av største viktighet for Odda-arbeiderne å avklare i oppsummeringa av erfaringene fra streiken.

Spørsmålet om å "gjøre LO til kamporganisasjon" eller "å sette det faglige apparatet tilside i streikekampen" - det er imidlertid ikke noe taktisk spørsmål, det er valget mellom den strategi som fører til klasesamarbeid og nederlag og den strategi som leder fram mot seier. Den erfaringen var allerede klar lenge før Odda-streiken.

Men det er ingen tvil om at det var nettopp forbundet og sosialdemokratene som bak kulissene skjøv fram splittelseslinja blant noen av de mest tilbake-liggende arbeiderne, som ikke kunne ha spekulert ut dette opplegget sjøl. DNA lå lavt bare inntil splittelsen vant fram, da kastet de seg over arbeiderne. Det er klart at i det videre hadde de ikke veiet tilbake for åpen støtte og oppfordring til streikebryteri, til oppsigelser, suspensjoner og eksklusjoner, om streiken hadde fortsatt etter at splittelseslinja hadde fått innpass også blant de streikende.

Ikke minst dette må arbeiderne være forberedt på å de forestående kamper mot kapitalen.

SV: FULL FORVIRRING

SV rykket først ut med støtte til streiken fra styret i Odda SV. Men sin vane tro klarte partiet heller ikke her å opprettholde disiplinen på en riktig linje. Etter at von Krogh hadde kjørt ut sin splittelsestaktikk, fikk han velkommen støtte fra en rekke "menige" SV-medlemmer som rykket ut med skepsis til streiken.

I det forhandlingsutvalget som ble valgt da kapitulasjonslinja vant endelig gjennom ("de tre musketerer"), sitter en SVer som også var medlem av det opprinnelige forhandlingsutvalget, og opprinnelig støttet streiken.

Erfaringene på dette punkt fra Odda er enda en gang at SV ikke er noe parti rustet for arbeidernes klassekamp. Snarere tvert om!

ERFARINGENE FOR STREIKELEDELSEN: IKKE TILSTREKKELIGE TILTAK FOR Å HOLDE STREIKEFRONTEN!

Det er ikke nok å peke og skyldte på angrep fra klassefienden og forræderi og splittelsestaktikk fra sosialdemokratene i DNA og fra venstre-sosialdemokratene i SV. Annet venter ikke klassebevisste arbeidere. Dette må en bare rekne med på forhånd, og forberede seg på.

Disse erfaringene fra Odda viser på ny at arbeiderne trenger en bevisst ledelse og en årvåken analyse for å vinne seire i klassekampen.

Foreløpig... Forts. fra side 1

forbund. Med kaldt blod erklærte de at de var fullstendig klar over streikens tariffstridige og ulovlige karakter, og at på forhånd avviste en eventuell dom i Arbeidsretten.

Dermed hadde de avvæpnet både det borgerlige lovverket og det faglige apparatet. Slik hadde de trukket de rette lærdommer av alle de ulovlige streikene i 70-åra.

Alt lå således til rette for en seierrik streikekamp. Da sekr. Stølen i Kjemisk ankom til Odda for å gjenopprette "ro og orden", nektet de streikende enhver kontakt med ham. Han oppnådde bare å få formannen i avd. 61, Hans Sekse, til formelt å oppfordre de streikende til å gjenoppta arbeidet.

KLASSEFIENDENS MOTTREKK

Streiken rettet seg ikke bare mot Norzink-kapitalen. Til bakgrunnen for streiken hørte ikke minst Kleppe-pakka fra det siste kombinerte tariffoppgjøret, som ble stemt ned innen Norsk Kjemisk og blant Odda-arbeiderne. De streikende viste vegen for hele arbeiderklassen ut av uføret med kombinerte oppgjør: Lokal ulovlig streik på tvers av NAF's LO's og statens opplegg.

Streiken var derfor et farlig eksempel som måtte slås ned. Men med sine vedtak om Arbeidsretten og om egen streikekomité hadde de streikende selv demonstrert

at de vanlige metodene som klassefienden tar i bruk, ville prelle av på den.

Streiken ble derfor ikke en gang brakt inn for Arbeidsretten. Slik ble det på ny - som bl. a. i Sauda-streiken - demonstrert for all verden at Arbeidsretten bare er et maktinstrument så lenge arbeiderne har respekt for den.

Klassefienden måtte finne andre svake punkter hos arbeiderne. Den fant det i permittering og arbeidsledighetstrygd.

Spillet med dette er ytterst interessant og lærerikt: Først forsikret direktør von Krogh at de øvrige arbeidere som måtte permitteres på grunn av streiken, selvsagt ville være garantert arbeidsledighetstrygd.

Men da permitteringen var et faktum, fikk pipa en annen lyd: Den samme direktør von Krogh uttaler at arbeidsledighetstrygd ikke bør utbetales, i og med at de permitterte ville få økonomiske fordeler av en seier for de streikende.

Det skulle altså legges økonomisk pree

press på de permitterte for å få dem til å vende seg mot de streikende - for å splitte den enhetlig fronten av streikende og permitterte.

Direktør von Kroghs uttalelse ga signalet for kapitalens tro tjenere i de kommunale, fylkeskommunale og statlige myndigheter. For å opprettholde det økonomiske presset på de permitterte er spørsmålet om utbetaling av arbeidsledighetstrygd blitt halt ut i ukevis.

Men direktør von Krogh fikk ikke bare myndighetene til å danse etter sin pipe, han hadde også oppnådd det som var vel så viktig - nemlig å få ledet de permittertes interesse bort fra fellesskapet og fronten med de streikende og over på den mer snevre og kortsiktige frykten for ikke å få utbetalt arbeidsledighetstrygd.

Det viste seg på medlemsmøtet i avd. 61 - av både streikende og permitterte - fredag 1. oktober. Her ble det med 194 mot 132 stemmer vedtatt et

benkeforslag som i realiteten var en oppfordring til de streikende om å gå tilbake til jobben. Forslaget ble lagt fram fra tilbake-liggende, tilsynelatende uorganiserte medlemmer av avdelinga, og argumentasjonen var nettopp den manglende utbetaling av arbeidsledighetstrygd.

Dette var innledningen til full suksess for bedriftsledelsens splittelsestaktikk. De streikende vedtok riktig nok på sitt streikemøte etterpå likevel å fortsette streiken, og vant økt oppslutning for kamplinja i dagene som fulgte. Avdelingsmøtet fredag 8. oktober vedtok likevel med 196 mot 170 stemmer at streiken måtte opphøre, kastet det sittende avdelingsstyret som gikk inn for å støtte streiken, og opprettet et nytt forhandlingsutvalg på tre medlemmer ("de tre musketerer"), som de nå blir kalt i Odda. Mandagen etter valgte så de streikende å gå samlet tilbake til jobben, selv om et flertall av dem var innstilt på fortsatt streik - for å hindre åpen splittelse også av dem.

FORBUNDETS OG DNA'S ROLLE: SPILL BAK KULISSENE.

Både forbundet og sosialdemokratene i DNA - som vanligvis ikke er redde for å gi åpen og full støtte til kapitalen - valgte å legge seg lavt fra begynnelsen av i denne konflikten. Bakgrunnen var for det første at de streikendes kamp rettet seg mot en pakkeløsning som var stemt ned i Norsk Kjemisk som helhet, for det andre at en i Odda ikke kunne komme med ekstremistinfiltasjons-spøkelset uten å bli fullstendig isolert overfor arbeiderne. Dessuten har bl. a. Leif Andresens slette resultater i Sauda-streiken gitt den nye forbundsledelsen endel lærdommer.

På overflaten gjorde Håkon Ødegaard & co nesten bare det de var forpliktet til ifølge regelverket, og både DNAs lokalavis - Hardanger Folkeblad - og Arbeiderbladet inntok en moderat holdning.

Medlemmer i avd. 61 i gatediskusjon

Vi ønsker ikke med dette å belære de streikende eller streikeledelsen. Vi vil bare forsøke å trekke de nødvendige lærdommer av det som har skjedd, slik at feil og svakheter kan rettes opp og vendes til en styrke for hele arbeiderklassen i de kampene som kommer.

Her er bedriftsledelsens splittelsestaktikk og spørsmålet om forholdet mellom streikende og permitterte et problem som må avklares. Ved å permittere dem som ikke var i streik og få konsentrert oppmerksomheten om arbeidsledighetstrygden klarte motstanderen å slå en kile inn i den enhetlige fronten av alle Zinken-arbeiderne. De klarte å bringe fram og spille på de mest primitive og kortsiktige instinktene blant de permitterte, og satte dermed klasesolidariteten tilside.

Kunne de klassebevisste arbeiderne pg streikeledelsen ha gjort mer for å motvirke denne taktikken og opprettholde en enhetlig front mellom streikende og permitterte?

De streikende foretok seg flere ting for å sikre enheten med de permitterte. De støttet kravet om utbetaling av arbeidsledighetsstrygd, og de stilte streikekassa til disposisjon for deling med de permitterte inntil trygd eventuelt ble utbetalt.

Det siste tiltaket peker i riktig retning. Det er dette som burde ha vært kjørt i forgrunnen, på bekostning av oppmerksomheten omkring arbeidsledighetsstrygda. På denne måten ville en ha understreket hovedspørsmålet: kampfellesskapet og den felles fronten mellom de streikende og de permitterte - på bekostning av spørsmålet om arbeidsledighetsstrygd, som i stor grad bidro til å bringe fram de mest primitive, snevre og kortsiktige særinteressene til de permitterte. En felles appell fra de streikende og de permitterte til landets arbeiderklasse om økonomisk støtte på dette grunnlag ville også ha møtt en raskt økende gjenklang. Nå ble det i stedet slik at streiken i økende grad ble gjort avhengig av myndighetenes "velvilje".

En slik felles front av de streikende og de permitterte hadde imidlertid også krevd en egen organisering av denne enheten. De permitterte burde ha stått i en form for direkte kontinuerlig kontakt med de streikende, og deltatt aktivt i streikestøttearbeidet, kanskje gjennom et særskilt valgt organ. Avdelingsstyret er med sin stilling ut fra arbeidstvistlov og Hovedavtale ikke egnet til å fungere i denne sammenheng.

Dette er de viktigste lærdommene vi på det nåværende stadium kan trekke ved siden av sosialdemokratiets og LOS nye taktikk med å skyve de uorganiserte, mest reaksjonære elementene foran seg i sitt muldvarparbeid. Vi er i denne forbindelse åpne for kommentarer til våre spalter fra Odda-arbeidere og andre interesserte.

HVA NÅ?

Kampen er ikke slutt. Zinken-arbeiderne skal om ikke lenge ta stilling til det forhandlingsresultat som "de tre musketerer" kan legge på bordet. Det knappe flertallet for kapitulasjon på 196 mot 170 stemmer viser at situasjonen er flytende. Den er ikke blitt mindre flytende ved at bedriftsledelsens og "de tre musketerer"s felles "beordring" av arbeiderne tilbake til jobben - bl. a. gjennom svære annonser i lokalpressa - har vakt sterke reaksjoner blant arbeiderne og fått mange som stemte for kapitulasjon til å tenke seg om en gang til.

En yngre streikende arbeider karakteriserer det første kapitulasjonsvedtaket i avd. 61 den 1. oktober som "ei kvise på Oddas historie". Det er opp til Odda-arbeiderne selv å avgjøre om denne "kvisa" skal bli stående.

Rune Paulsen: Kampen fortsetter

Rune Paulsen var talsmann for de streikende Odda-arbeidernes streikekomitee. Han var - i hvert fall inntil streiken begynte - medlem av SV, men har i lys av erfaringene under streiken ikke mye godt å si om SV.

den røde Arbeideren har hatt flere samtaler med Paulsen, både mens streiken pågikk og den dagen den ble avblåst. Under har vi laget et samlet interju av samtalene.

-Kan du si litt om bakgrunnen for streiken?

-Konflikten må sees i samband med det siste tariffoppgjøret og Kleppe-pakka som lovet oss ei lønnsoppgang på 4,5%. Krava våre er blitt stilt for å få innfridd disse løftene.

-Betyr dette at dere aksepterer Kleppe-pakka?

-Nei, ikke på noen måte. Det var jo nei-flertall til tariffoppgjøret både her i Odda og i Kjemisk på landsbasis. Vår streik rettet seg snarere mot hele det kombinerte tariffoppgjøret. Vi ønsker bare å peke på at selv ikke løftene fra Kleppe-pakka selv er oppfylt.

-Ifølge bedriftsledelsen er dere både høyt lønna og kravstore?

-Avisene skriver at vi tjener mellom 70 og 75 tusen i året. Dette er blank løgn. I hallen er det ikke en eneste mann som tjener så mye. I støperiet er det noen som kan tjene så mye. Men da er alle tillegg tatt med - ansiennitetstillegg, ulempetillegg, skifttillegg og akkord.

-Men noe hovedpoeng er det vel ikke om dere tjener 60 eller 70 tusen kroner i året?

-Nei, det er helt uvesentlig om vi ligger over eller under gjennomsnitt. Et godt resultat for oss ville få positive konsekvenser for de andre gruppene som seinere skulle ut i forhandlinger. Vi er med på å holde lønnsnivået oppe, bl. a. her i Odda. I siste instans er våre krav hele landets arbeiderklasses krav.

-Hvorfor valgte dere egen streikekomitee?

-Vi var helt klar over at gruppestyrene måtte tre tilbake og bli erstattet av en egen streikekomitee, bl. a. for å hindre represalier mot foreninga.

-Hva med spørsmålet om ulovlig streik og om arbeidsretten?

-Vi var også klar over at streiken var ulovlig, og lot oss ikke berøre av det. Arbeidsretten er en klassedomsstol som vi dermed ikke hadde noen respekt for.

-Dere ville ikke ha noe med forbundet å gjøre?

-Vi avviste all innblanding fra forbundet. Vi har dårlige erfaringer med forbundet fra tidligere konflikter.

I 1970 hadde vi en gå-sakte-aksjon her på Zinken. Vi overlot så forhandlingene til forbundet, noe som førte til senka reallønn. Nå vil vi selv ha kontroll over forhandlingene. -På støperiet hadde vi en gå-sakte-aksjon i 1973 da vi var siste gruppe ut i forhandlinger. Da tok vi saka i egne hender og oppnådde 65 øre mer pr time enn de andre. Bare synd at vi ikke var først ute.

-Hva med støtte mens streiken pågikk?

-Vi fikk jo først ei støtteerklæring fra fagforeninga på Zinken. Fagforeninga på Nitriden (DNN Aluminium i Tyssedal) vedtok støtteuttøvelse og bevilga 5000 kr. Jeg vil også spesielt nevne støtteerklæringer og økonomiske bidrag fra Sauda Fabrikkarbeiderforening, fra Jøtul- og Linjegodsarbeiderne, og fra NORAS bedriftsklubb og Film og teaterteknisk forening. Dette er nettopp arbeidere som sjøl har vært ute i streik, og noen vi tidligere har støtta.

--Hvordan klarte bedriften å splitte de streikende og de permitterte?

-Det skjedde ved hjelp av manglende utbetaling av arbeidsledighetsstrygd til de permitterte. Her var det nettopp direktør von Krogh som førte an ved først å uttale at de permitterte ville få trygd, så at de ikke burde få det. Seinere fulgte myndighetene opp med en ren uthalingstaktikk av spørsmålet.

Til dette er det for det første å si at funksjonærene ved Zinken som er permittert, fikk trygd til tross for at resultatet av vår kamp påviselig ville få positive resultater for dem lønsmessig. Ellers bryter det som her har skjedd helt med at de som ble permittert under Sauda-streiken i 1970, fikk trygd.

-Var streiken, i lys av det som nå er skjedd, for dårlig forberedt?

-Vi mente selv den var godt forberedt. Men det er helt klart at vi ikke hadde forutsett splittelsesutkjøret med arbeidsledighetsstrygda.

-Skulle dere ikke ha skjøvet spørsmålet om trygd i bakgrunnen og understreket enheten mellom de streikende og de permitterte?

-Jo, men dette forsøkte vi også å gjøre, bl. a. ved å betale ut bidrag til de permitterte fra streikekassa. Jeg kan nevne at 90 permitterte hentet bidrag hos oss siste streikeuka.

En annen ting er at vi likevel ikke fikk etablert en front med de permitterte. Det er en lærdom vi må trekke, og at vi burde ha fått opprettet

egne organer for denne fronten - uavhengig av avdelinga og avdelingsstyret.

-Var ikke alle skikkelig konsolidert på opplegget med gruppevisse forhandlinger?

-Det kunne virke slik. Men nå viser det seg at et medlem av det opprinnelige forhandlingsutvalget - en SVer - som først støttet vår streik, har vært villig til å gå inn det nye forhandlingsutvalget som ble nedsatt etter avdelingas kapitulasjon. "De tre musketerer" kaller vi de tre heri Odda.

Hvilken rolle har Arbeiderpartiet spilt?

-De lå tilsynelatende lavt, men det er ingen tvil om at de her oppe i det skjulte la opp til kapitulasjonsvedtaket og fikk reaksjonære, tilbakeleggende elementer i avdeåinga til å fremme det. Etter at det første vedtaket var fatta 1 oktober, lå lokalpressa her oppe - Hardanger Folkeblad - ikke lavt lenger men kasta seg over oss.

-Hva med SV?

-Vi fikk først en bra støtte fra styret i Odda SV. Men så rykket en rekke SVer ut mot streika noen dager etterpå. Jeg for min del er drittlei dette partiet, som kjører en så vaklende og uklart linje.

-Er kampen nå slutt?

-Nei. Vi gikk samlet tilbake selv om det var flertall for fortsatt streik, for å unngå splittelse og samle troppene. Nå skal det være forhandlinger, og vi krever et tilbud i løpet av en måned som vi vil vurdere på fritt grunnlag.

-Er avdeåinga nå splittet?

-Det er riktigere å si at den utgjør en svært flytende masse. Mange som stemte for kapitulasjon, har beklaget det de gjorde. Særlig etter at forhandlingsutvalget sammen med bedriftsledelsen i stor annonse i lokalpressa "kommanderte" arbeiderne tilbake til jobben. Det er "de tre musketerer" som sitter på bedrift

musketerer" som sitter på bedriftens fang.

Bedriftsledelsen og dens medløpere har oppnådd mye ved å spille på økonomisk frykt og spre rykter om mulige oppsigelser og eksklusjoner. Men nå er de allerede på vikende front igjen, og vi skal komme sterkt tilbake på det ekstraordinære årsmøtet i avdeåinga.

Om om "de tre musketerer" kommer tilbake med f. eks. 1krone i tillegg, skyldes det utelukkende streiken, som da har beveget bedriften bort fra null-linja, sier Rune Paulsen.

Gr...

Jeg kjenner ikke til noen norsk politiker som har satt mer varige og vesentlige spor etter seg enn Per Borten. Han sto ærlig og oppriktig fram ihvertfall en eneste gang og sa at en statsminister ikke bare har rett, men plikt til å jule. En må ha lov til å tru at han så sannheten den ene gangen.

Den nybakte statsminister i Sverige benyttet seg av denne tunge plikten til og med før han besteg tronen. Hans energiske og nesten fanatiske kamp mot kjernekraften - kampen som etter manges mening ga ham seieren - viste seg å være en gullkantet løgn. Det aller første han gjorde som landsfader var å gå fra sine gyldne løfter. Hvilke konsekvenser får så dette for Fjällin og hans parti? Ingen - sjølsagt. Ingen har ventet noe annet. Men i anstendighetens navn bør han sende en hjertelig takk og kanskje en liten uranklump til Borten. Det er han som har ryddet veien.

Når en snakker om en annen Per - nemlig Kleppe - er saken en helt annen. En kan stole på Kleppe. Når han sier at vi har fått lettelse i skatten, så har vi

fått det - selv om en ikke merker det i lommeboka. Han opptrer og regner på en helt annen måte, slik at uansett hva som hender - uansett hvor mye du får i restskatt, så er det skattelettelse. Det er prisene som kommer inn i bildet. Selv om de stiger hver dag til de høyder vi ser idag, så kunne de vært høyere. Dobbelte så høye kunne de vært - tre ganger så ---. Det er her skattelettelsene er å finne. En må bare ha god tru og helst lite vett, så forstår en dette.

Nå har mi Kleppe-tru imidlertid fått en liten knekk. På et spørsmål i radio om hvordan en skatteøkning på 700 kr på samme inntekt, kunne sies å være en lettelse, lo han lunt og koslig på sin egen måte og sa at vedkommende nok hadde vært uheldig denne gangen. Han håpet imidlertid at hun var heldigere en annen gang. Trur da virkelig finansministeren at skatten bestemmes med en slags tombola? Å nei - men han er kanskje interessert i at flest mulig fortsetter å leve i den trua.

Budskap

BUDSKAP TIL HELE PARTIET, HELE HÆREN OG FOLKENE I ALLE NASJONALITETENE OVER HELE LANDET:

Fra Sentralkomiteén i Kinas Kommunistiske Parti
Den stående Komité i Folkerepublikken Kinas Nasjonalkongress
Folkerepublikken Kinas Statsråd, og Militærkomisjonen i Sentralkomiteén i Kinas Kommunistiske Parti.

Sentralkomiteén i Kinas Kommunistiske Parti, Den Stående Komité i Folkerepublikken Kinas Nasjonalkongress, Statsrådet i Folkerepublikken Kina og Militærkomisjonen i Sentralkomiteén i Kinas Kommunistiske Parti kunngjør med den dybeste sorg til hele partiet, hele hæren og folkene i alle nasjonaliteter i landet: Kamerat Mao Tsetung, den elskede og ærede store leder av vårt parti, vår hær og av folkene av alle nasjonaliteter i vårt land, den store lærer for det internasjonale proletariatet og de undertrykte nasjoner og de undertrykte folk, formann i Sentralkomiteén, formann i Militærkomisjonen i Sentralkomiteén i Kinas Kommunistiske Parti og æresformann i Nasjonalkomiteén for Folkets Rådgivende Konferanse, døde kl. 10.00, 9. september 1976 i Peking som resultat av at sykdommen hadde forverret seg. Dette til tross for at all behandling og nøye medisinsk omsorg på alle måter ble gitt ham etter at han ble syk.

Formann Mao Tsetung var grunnleggeren og den kløke lederen for Kinas Kommunistiske Parti, Den Kinesiske Frigjøringshæren og Folkerepublikken Kina.

Formann Mao ledet vårt parti i en hard og vanskelig kamp mot høyre- og "venstre"-oppurtunistiske linjer i partiet og nedkjempet de opportunistiske linjene som ble ledet av Chen Tu-hsui, Chen Chiu-pai, Li Li-san, Lo Chang-lung, Mang Ming, Chang Kuo-tao, Kao Kang, Jao Shu-shih og Peng Teh-huai. Han triumferte igjen, under den Store Proletariske Kulturrevolusjonen, over de kontrarevolusjonære revisjonistiske linjene til Liu Chao-chi, Lin Piao og Teng Hsiao-ping. Han gjorde det således mulig for partiet stadig å styrke seg i klassekampen og i kampen mellom de to linjene. Under Mao Tsetungs ledelse har Kinas Kommunistiske

Parti utviklet seg gjennom en fornefull fortid til et stort, ærerikt og korrekt marxistisk-leninistisk parti som i dag har lederskapet i Folkerepublikken Kina.

I perioden med nu-demokratisk revolusjon utformet formann Mao i samsvar med marxismen-leninismens allmenne sannhet og ved å forene denne med den kinesiske revolusjonens konkrete praksis, generallinjen og den allmenne politikken for den ny-demokratiske revolusjonen, grunnla Folkets Frigjøringshær og framhevet at den vænede maktøvertak-

elsen i Kina bare kunne oppnås ved å bygge baser på landsbygda og bruke disse til å omringe og til slutt erobre byene, og på ingen annen måte. Han ledet vårt parti vår hær og vårt lands folk ved å bruke folkekrigen til å kaste imperialismens føykalismens og byråkratkapitalismens reaksjonære herredømme, vinne den ny-demokratiske revolusjonens store seier og grunnlegge Folkerepublikken Kina. Det kinesiske folks revolusjon, ledet av formann Mao, endret situasjonen i Østen og i verden og rydde en ny vei for de undertrykte nasjoners og de undertrykte folks frigjøring.

I perioden med sosialistisk revolusjon ga formann Mao en omfattende oppsummering av de positive såvel som de negative erfaringene i den internasjonale kommunistiske bevegelsen, analyserte inntrengende klasseforholdene i det sosialistiske samfunnet og slo utvetydig fast for første gang i marxismen-leninismens historie at det fortsatt er klasser og klassekamp etter at den sosialistiske omforming av eiendommen til produksjonsmidlene i hovedsak er fullført. Han trakk den vitenskapelige konklusjon at borgerskapet er midt i det kommunistiske partiet, framsatte den storartede teorien om å fortsette revolusjonen under proletariats diktatur og utformet partiets grunnleggende linje for hele den sosialistiske perioden. Ledet av formann Mao's proletarisk-revolusjonære linje har vårt parti, hæren og vårt lands folk fortsatt sin seierrike frammarsj og vunnet store seire i sosialistisk revolusjon og sosialistisk oppbygging, og særlig i Den Store Proletariske Kulturrevolusjonen, i kritikken av Lin Piao og Confucius og ved å kritisere Teng Hsiao-ping og ved å slå tilbake høyre-avvikets forsøk på å gjøre om korrekte vurderinger. Opprettholdelsen av sosialismen og konsolideringen av proletariats diktatur i Folkerepublikken Kina, et land med et veldig territorium og en stor befolkning, er et storartet bidrag av verdenshistorisk betydning som Mao Tsetung ga til den nåværende æra, og på samme tid har det gitt nye erfaringer for den internasjonale kommunistiske bevegelsen i bekjempelsen av revisjonismen ved å konsolidere proletariats diktatur, hindre kapitalistisk restaurasjon og bygge sosialismen.

Alle det kinesiske folks seire er vunnet under formann Mao's ledelse; de er alle stor seire for Mao Tsetungs tenkning. Utstrålingen fra Mao Tsetungs tenkning vil for alltid opplyse den vei det kinesiske folk vil gå videre fram på.

Formann Mao Tsetung oppsummerte den revolusjonære praksis i den internasjonale kommunistiske bevegelsen, framsatte en rekke vitenskapelige teser, beriket marxismens teoretiske skattkammer og pekte ut kampretningen for det kinesiske folk og de revolusjonære folk over

hele verden. Med den proletariske revolusjonæres store dristighet og visjon, startet han i den internasjonale kommunistiske bevegelsen den store kampen for å kritisere den moderne revisjonismen, hvor kjernen utgjøres av den sovjetiske renegat-klikken, fremmet den kraftige utviklingen av verdensrevolusjonens sak og alle folks kamp mot imperialismen og hegemonisme, og brakte menneskehetens historie framover.

Formann Mao Tsetung var den største marxist i den nåværende æra. Han baserte seg på prinsippet om å integrere marxismen-leninismens allmenne sannheter med revolusjonens konkrete praksis, og i mer enn et halvt århundre overtok han, forsvarte og utviklet marxismen-leninismen i den harde kampen mot klassefiendene hjemme og ute, både innen og utenfor partiet og skrev et strålende kapittel i den proletariske verdensrevolusjonens historie. Han viet all sin energi gjennom hele sitt liv til det kinesiske folks frigjøring, til frigjøringen av undertrykte nasjoner og undertrykte folk verden over, og til kommunismens sak. Med den proletariske revolusjonæres beslutsomhet førte han en hårdnakket kamp mot sin sykdom, fortsatte å lede hele hærens og hele nasjonens arbeid mens han var syk og kjempet helt til han til slutt åndet ut. De storslagne bidrag han ga til det kinesiske folk, det revolusjonære folk over hele verden er udødelige. Det kinesiske folk og det revolusjonære folk verden over elsker ham fra bunnen av sitt hjerte og grenseløs beundring og respekt for ham.

Formann Mao Tsetungs bortgang er et uvurderlig tap for vårt parti, vår hær og folkene i alle nasjonaliteter i vårt land, for det internasjonale proletariatet og det revolusjonære folket i alle land og for den internasjonale kommunistiske bevegelsen. Hans bortgang vil vekke dyp sorg i hjertene på vårt lands folk og det revolusjonære folk i alle land. Sentralkomiteén i Kinas Kommunistiske Parti appellerer til hele partiet, hele hæren og folket i alle nasjonalitetene i landet til å vende sorgen til styrke:

Vi må føre videre den sak som formann Mao etterlot seg og styrke det sentraliserte lederskapet i partiet, beslutsomt opprettholde enheten og foreningen av partiet og slutte tett sammen om partiets sentralkomiteé. Vi må styrke byggingen av partiet ideologisk og organisatorisk i løpet av kampen mellom de to linjene og beslutsomt knesette prinsippet om tre-i-ett-kombinssjonen av det gamle, det halvgamle og det nye, i samsvar med de fem krav for å bringe fram etterfølgere til den proletariske revolusjonære sak.

Vi må føre videre den sak som formann Mao etterlot seg og konsolidere den store enheten av folket i alle nasjonaliteter under arbeiderklassens ledelse, basert på alliansen bønder-arbeidere, fordype kritikken av Teng Hsiao-ping, fortsette kampen for å slå tilbake høyre-avvikets forsøk på å gjøre om riktige vurderinger, konsolidere og utvikle seirene i Den Store Proletariske Kulturrevolusjonen, entusiastisk støtte de sosialistiske nye tingene, begrense borgerlig rett og videre konsolidere proletariats diktatur i vårt land. Vi bør fortsatt utbre de tre store revolusjonære bevegelsene: klassekampen, kampen for produksjonen og kampen

for vietnskapelige eksperiment, bygge vårt land på uavhengig vis og med initiativet i våre egne hender, stole på oss selv og ved hard kamp, anstringelse og sparsomhet og gi alt, sikte høyt og oppnå større, raskere, bedre og mer økonomiske resultater i byggingen av sosialismen.

Vi må føre videre den sak som formann Mao etterlot seg og beslutsomt knesette hans linje i byggingen av hæren, styrke byggingen av hæren, styrke byggingen av heimevernet, styrke beredskapen mot krig, høyne årvåkenheten og være beredet til å utslette enhver fiende som våger å krenke oss. Vi er bestemt på å frigjøre Taiwan.

Vi må føre videre den sak som formann Mao etterlot seg og fortsatte å sette beslutsomt ut i livet formann Mao's revolusjonære lunje i utenrikspolitikken. Vi må holde fast på den proletariske internasjonalsismen, styrke enheten mellom vårt parti og de ekte marxistiske partiene og organisasjonene verden over, styrke enheten mellom vårt lands folk og folkene i alle andre land, spesielt de i den 3. verden, forene oss med alle krefter i verden som lar seg forene og føre kampen mot imperialismen, sosial-imperialismen og den moderne revisjonismen til ende. Vi skal aldri søke hegemoni og vil aldri bli en supermakt.

Vi må føre videre den sak som formann Mao etterlot seg og flittig studere verker av Marx, Engels, Lenin og Stalin og verker av Mao Tsetung, kjempe for at borgerskapet og alle andre utbytende klasser styrtes fullstendig, for å etablere proletariats diktatur i stedet for borgerskapets diktatur og for sosialismens seier over kapitalismen og strebe etter å bygge vårt land til å bli en mektig sosialistisk stat, gi enda større bidrag til menneskeheten og realisere endemålet: kommunismen.

Lenge leve den uovervinnelige marxismen-leninismen Mao Tsetungs tenkning!

Lenge leve det store, ærerike og korrekte Kinas Kommunistiske Parti!

Evig ære for den store leder og lærer formann Mao Tsetung!

